

1

Zoey

Ik heb me nog nooit zo donker gevoeld.

Zelfs niet toen ik verbrijzeld was, in het hiernamaals gevangenzat en mijn ziel uiteen begon te vallen. Toen was ik gebroken geweest, zwaar toegetakeld, en het had niet veel gescheeld of ik was mezelf voor altijd verloren. Ik had me vanbinnen donker gevoeld, maar de personen die het meest van me hielden waren heldere, prachtige bakens van hoop geweest, en uit hun licht had ik kracht geput. Ik had me uit het donker weten te bevrijden.

Deze keer had ik geen hoop. Ik zag nergens een lichtpuntje. Ik verdiende het verloren te blijven, verbrijzeld. Deze keer verdiende ik het niet om gered te worden.

In plaats van me in de gevangenis op te sluiten bij de rest van de pas gearresteerde criminelen had rechercheur Marx me naar het sheriffs-bureau van Tulsa County gebracht. Tijdens de rit van het Huis van de Nacht naar het grote gebouw van bruinrode zandsteen in First Street had hij me uitgelegd dat hij een telefoontje had gepleegd en zijn invloed had laten gelden, en dat ik in een speciale cel werd ondergebracht tot mijn advocaat regelingen had getroffen om me op borgtocht vrij te laten. Terwijl hij sprak was zijn blik heen en weer gegaan tussen de weg en de achteruitkijkspiegel. Onze ogen hadden elkaar ontmoet. Eén keer kijken was genoeg om zijn blik te lezen.

Hij wist dat ik geen kans maakte om op borgtocht te worden vrijgelaten.

‘Ik heb geen advocaat nodig,’ had ik gezegd. ‘En ik wil niet op borgtocht worden vrijgelaten.’

‘Zoey, je kunt nu niet logisch nadenken. Geef het wat tijd. Geloof

me, je zult een advocaat nodig hebben. En als je op borgtocht vrijgelaten kunt worden, dan zou dat het beste voor je zijn.'

'Maar niet het beste voor Tulsa. Ze zullen echt geen monster vrijlaten.' Mijn stem had mat en vlak geklonken, maar inwendig gilde ik het uit.

'Je bent geen monster,' had Marx gezegd.

'Hebt u die twee mannen gezien die ik heb vermoord?'

Hij had weer naar me gekeken in de achteruitkijkspiegel en geknikt. Ik zag dat hij zijn lippen op elkaar had geperst tot een dunne streep alsof hij probeerde te voorkomen dat hij iets zou zeggen. Om de een of andere reden waren zijn ogen nog steeds vriendelijk. Ik kon hem niet meer aankijken.

Terwijl ik uit het raam keek, had ik gezegd: 'Dan weet u wat ik ben. Het maakt niet uit hoe je het noemt, een monster of een moordenaar of een kwaadaardige halfwas vampier. Ik verdien het om opgesloten te worden. Ik verdien wat er met me gaat gebeuren.'

Toen had hij niets meer gezegd, en daar was ik blij om geweest.

Het parkeerterrein van het sheriffsbureau was omheind met een hek van zwart ijzer, en Marx reed naar een ingang aan de achterkant, waar hij moest wachten tot hij was geïdentificeerd voordat het hek voor hem openging. Hij reed het terrein op, we stapten uit en hij leidde me geboeid door een zwarte deur een grote, bedrijvige ruimte binnen, die met scheidingswanden in hokjes was verdeeld. Toen we binnenkwamen waren agenten druk aan het praten en klonk er gerinkel van telefoons. Zodra ze zagen dat Marx en ik het waren, was het alsof er een schakelaar werd omgezet. Het gepraat verstomde en het staren begon.

Ik keek recht voor me uit naar een plek op de muur en concentreerde me om te voorkomen dat het geil in mijn binnenste naar buiten kwam.

We moesten de hele ruimte door naar een deur die toegang gaf tot zo'n vertrek in *Law & Order: s v u*, waarin die geweldige Mariska Hargitay de *bad guys* verhoort.

Toen was ik met een schok tot het besef gekomen dat ik door wat ik had gedaan een van de bad guys was geworden.

Aan de andere kant van het vertrek was een deur die toegang gaf

tot een kleine gang. Marx sloeg links af. Hij was blijven staan om zijn ID-pas door een kaartlezer te halen en toen ging een dikke stalen deur open. Aan de andere kant van de deur liep de gang na een meter dood. Rechts van ons was weer een metalen deur, die openstond. De onderkant was van massief metaal, maar op ongeveer schouderhoogte begonnen de tralies. Dikke, zwarte tralies. Daar bleef rechercheur Marx staan. Ik keek naar binnen. De ruimte was als een graftombe. Mijn adem stokte en mijn blik vloog van dat afschuwelijke vertrek naar Marx' vertrouwde gezicht.

'Ik vermoed dat je met de krachten waarover je beschikt makkelijk zult kunnen ontsnappen.' Hij had zachtjes gesproken, alsof hij dacht dat iemand ons misschien afluisterde.

'Ik heb de zienerssteen in het Huis van de Nacht gelaten. Die heeft me de kracht gegeven om die twee mannen te vermoorden.'

'Je hebt ze dus niet uit jezelf vermoord?'

'Ik werd kwaad en heb mijn woede naar hen toe geslingerd. De zienerssteen heeft me alleen maar een duwtje gegeven. Rechercheur Marx, het was mijn schuld. Punt uit.' Ik had mijn best gedaan om sterk en zelfverzekerd te klinken, maar mijn stem was zacht en bibberig geworden.

'Kun je hier uitbreken, Zoey?'

'Dat weet ik echt niet, maar ik geef u mijn woord dat ik het niet zal proberen.' Ik had diep ingeademd en in één adem de waarheid eruit gegooid. 'Door wat ik heb gedaan, hoor ik hier, en wat er ook met me gebeurt, ik heb het verdiend.'

'Nou, ik verzeker je dat niemand je hier kan lastigvallen. Je bent hier veilig,' had hij vriendelijk gezegd. 'Daar heb ik voor gezorgd. Dus wat er ook met je gaat gebeuren, je hoeft niet bang te zijn dat je het slachtoffer wordt van een lynchpartij.'

'Dank u.' Mijn stem stokte, maar ik had de woorden eruit gekregen. Hij deed me de handboeien af.

Ik had me niet kunnen bewegen.

'Je moet nu de cel in.'

Ik dwong mijn voeten om in beweging te komen. Toen ik binnen was, draaide ik me om, en vlak voor hij de deur sloot, had ik gezegd: 'Ik wil niemand zien, vooral niemand van het Huis van de Nacht.'

‘Weet je dat zeker?’

‘Ja.’

‘Je begrijpt toch hopelijk wel wat je zegt?’ zei hij.

Ik had geknikt. ‘Ik weet wat er gebeurt met een halfwas die niet in de buurt van vampiers is.’

‘Dus in wezen veroordeel je jezelf.’

Het was geen vraag, maar ik gaf hem toch antwoord. ‘Wat ik doe is de verantwoordelijkheid nemen voor mijn daden.’

Hij had gearzeld en het leek alsof hij nog iets had willen zeggen, maar toen had hij zijn schouders opgehaald, een zucht geslaakt en gezegd: ‘Oké, dan. Het ga je goed, Zoey. Ik vind het heel erg dat dit gebeurd is.’

De deur ging dicht alsof een doods-kist werd gesloten.

Er was geen raam, geen licht van buiten, behalve wat er vanuit de gang tussen de tralies door naar binnen viel. Achter in de cel stond een bed, een dunne matras op een harde plaat die aan de muur was bevestigd. Vlak bij het bed stak een aluminium wc-pot uit de muur. Er zat geen deksel op. De vloer was van zwart beton. De muren waren grijs. De deken op het bed was grijs. Met het gevoel dat ik overdag een nachtmerrie beleefde liep ik naar het bed.

Zes stappen. Zo lang was de cel. Zes stappen.

Ik ging naar de zijmuur en liep naar de overkant. Vijf stappen. De cel was vijf stappen breed.

Ik had gelijk gehad. Als je de afstand naar het plafond niet meetelde, was ik opgesloten in een tombe zo groot als een doods-kist.

Ik ging op het bed zitten, trok mijn knieën tegen mijn borst en sloeg mijn armen eromheen. Mijn lichaam beefde en kon er niet mee ophouden.

Ik zou sterven.

Ik kon me niet herinneren of Oklahoma de doodstraf handhaafde. Ik had echt niet opgelet tijdens de geschiedenisles terwijl coach Fitz de ene film na de andere afspeelde. Maar dat deed er niet toe. Ik was weggegaan uit het Huis van de Nacht. Alleen. Zonder vampiers. Zelfs rechercheur Marx begreep wat dat betekende. Het was slechts een kwestie van tijd voordat mijn lichaam de Verandering zou gaan afstoten.

Alsof ik in mijn hoofd een terugspoelknop had ingedrukt verschenen beelden van stervende halfwassen op het scherm van mijn gesloten ogen: Elliott, Stevie Rae, Stark, Erin...

Ik kneep mijn ogen nog stijver dicht.

Het gebeurt snel. Echt heel snel, beloofde ik mezelf.

Toen flitste er een andere sterfscène door mijn hoofd. Twee mannen, dakloos en weerzinwekkend, maar in leven tot ik mijn zelfbeheersing verloor. Ik zag weer voor me hoe ik mijn woede naar hen toe had gegoooid... dat ze tegen de stenen muur naast de kleine grot in Woodward Park waren geslingerd... dat ze waren blijven liggen, zwaargewond, gebroken...

Maar ze hadden zich bewogen! Ik dacht niet dat ik ze had vermoord! Het was niet mijn bedoeling geweest ze te vermoorden! Het was gewoon een afschuwelijk ongeluk geweest! Mijn geest schreeuwde.

‘Nee!’ zei ik scherp tegen het egoïstische deel van mezelf dat naar uitvluchten zocht, dat wilde weglopen voor de verantwoordelijkheid. ‘Mensen stuiptrekken als ze sterven. Ze zijn dood omdat ik ze heb vermoord. Het zal wat ik heb gedaan niet goedmaken, maar ik verdien het om te sterven.’

Ik kroop onder de kriebelige grijze deken en ging met mijn gezicht naar de muur liggen. Ik negeerde het blad met avondeten dat ze door een klep in de deur naar binnen schoven. Ik had geen trek, gelukkig maar, want wat het ook was dat op dat blad lag, kon me niet bekoren.

En om de een of andere reden deed het slechte eten me denken aan de laatste verrukkelijke etensgeur die ik had ervaren: psaghetti in het Huis van de Nacht, omringd door mijn vrienden.

Maar ik was zo in beslag genomen geweest door mijn Aurox/Heath/Stark-probleem dat ik de psaghetti niet op waarde had geschat, niet echt. Zoals ik evenmin mijn vrienden, of Stark, op waarde had geschat. Niet echt.

Ik had niet stilgestaan bij het feit dat ik me gelukkig mocht prijzen met twee geweldige jongens die van me hielden. In plaats daarvan was ik kwaad en gefrustreerd geweest.

Ik dacht aan Aphrodite. Aan dat ik haar met Shaylin had horen praten over mij in de gaten houden. Dat ik toen naar hen toe was ge-

rend en Shaylin tegen de grond had geslagen, waarbij de kracht van mijn woede door de zienerssteen werd versterkt.

De herinnering deed me ineenkrimpen van schaamte.

Aphrodite had absoluut gelijk gehad. Het was nodig geweest om me in de gaten te houden. Ik was niet voor rede vatbaar geweest. Toen ze had geprobeerd met me te praten, was ik allesbehalve redelijk geweest.

Ik kromp weer in elkaar bij de gedachte dat ik bijna mijn woede naar Aphrodite had geslingerd.

‘O-mijn-god! Als ik dat had gedaan, had ik mijn vriendin kunnen doden.’ Ik sloeg beschaamd mijn handen voor mijn gezicht.

Het deed er niet toe dat de zienerssteen mijn krachten had versterkt zonder dat ik daarom had gevraagd. Ik was vaak genoeg gewaarschuwd. Al die keren dat ik me aan iets of iemand ergerde en de steen steeds heter werd. Waarom had ik niet nagedacht over wat er aan de hand was? Waarom had ik niemand om hulp gevraagd? Ik had Lenobia gevraagd om advies over vriendjeskwesties. *Vriendjeskwesties! Ik had hulp moeten zoeken wegens mijn woede-uitbarstingen!*

Maar ik had nergens hulp voor gezocht behalve voor datgene waarop mijn tunnelvisie was gericht: mezelf.

Ik was een egocentrisch kreng geweest.

Ik verdiende het om opgesloten te zitten. Ik verdiende het om de consequenties van mijn daden te ondergaan.

Het licht in de gang ging uit. Ik had geen idee hoe laat het was. Het leek jaren in plaats van maanden geleden dat ik een mens was, een normale tiener die veel te vroeg naar bed moest als de volgende dag een schooldag was.

Ik wenste met heel mijn hart dat ik Superman te hulp kon roepen en dat ik hem achteruit om de aarde kon laten vliegen tot de tijd naar gisteren terugdraaide. Dan zou ik thuis zijn, in het Huis van de Nacht, met mijn vrienden. Ik zou me in Starks armen werpen en hem vertellen hoeveel ik van hem hield en hem waardeerde. Ik zou hem vertellen hoe vervelend ik die Aurox/Heath-warboel vond, en dat we aan een oplossing gingen werken – alle twee komma vijf van ons – maar dat ik hoe dan ook de liefde die me omringde naar waarde zou blijven schatten. Dan zou ik die vervloekte zienerssteen van mijn hals ruk-

ken, Aphrodite zoeken en haar de steen geven om veilig te bewaren, alsof ze mijn Frodo was.

Maar het was te laat om te wensen. De tijd terugdraaien is onmogelijk. Superman bestaat niet.

Ik sliep niet. Het was nacht en de nacht was tegenwoordig mijn dag. Ik zou nu op school moeten zijn met mijn vrienden, mijn leven leiden en een (voor mij) normale 'dag' doormaken. In plaats daarvan lag ik daar met mijn armen om mijn lichaam geklemd. Ik had verstandiger moeten zijn. Ik had sterker moeten zijn. Ik had vooral geen egoïstisch kreng moeten zijn.

Uren later hoorde ik de klep in de deur weer opengaan, en toen ik me omdraaide zag ik dat iemand mijn onaangeroerde blad met eten had weggehaald. Prima. Misschien zou de geur nu ook verdwijnen.

Ik moest plassen, maar wilde dat niet. Ik wilde niet de kale wc-pot gebruiken die midden in de kamer uit de muur stak. Ik keek naar de hoeken van de muren waar ze aansloten op het plafond. Camera's.

Was het bewakers wettelijk toegestaan toe te kijken terwijl gevangenen plasten?

Golden de standaardregels eigenlijk wel voor mij? Ik bedoel, ik had nog nooit gehoord van een halfwas of een vampier die voor een mensenrechter werd gesleept of in een mensengevangenis werd opgesloten.

Daar hoef ik me het hoofd niet over te breken. Voordat ik voor de rechtbank moet verschijnen ben ik allang verdronken in mijn eigen bloed.

Gek genoeg bood die gedachte troost, en toen het licht in de gang weer aanging, viel ik in een onrustige, droomloze slaap.

Voor mijn gevoel was het niet meer dan tien seconden later toen de klep in de deur met een klap werd geopend en er weer een aluminium blad mijn cel in werd geschoven. Ik schrok wakker van het geluid, maar ik was nog versuft en probeerde weer in slaap te vallen... tot de geur van eieren met spek me deed watertanden. Hoe lang was het geleden dat ik voor het laatst iets had gegeten? Jegg, ik voelde me ellendig. Slaperig stond ik op en liep ik de zes stappen naar de deur. Ik pakte het dienblad op en droeg het voorzichtig naar mijn verkreukelde bed.

Het was roerei, superklef. Het spek bestond uit gedroogde reepjes rundvlees. Er was koffie, een pak melk en geroosterd brood zonder boter.

Ik zou bijna een moord hebben gedaan voor een kom Count Chocula en een blikje bruine frisdrank.

Ik nam een hap van het roerei. Het was zo zout dat ik er bijna in stikte.

Maar in plaats van te stikken kreeg ik een hoestbui. Behalve die smerige smaak proefde ik nog iets, iets metaalachtigs, warmes en vreemd genoeg verrukkelijks.

Het was mijn eigen bloed.

Angst raasde door mijn lichaam, maakte me zwak, duizelig en miselijk. *Gebeurt het zo snel? Ik ben niet klaar! Ik ben er niet klaar voor!*

In een poging mijn keel te schrapen, te ademen, spuwde ik het roerei uit. Ik negeerde het zweempje roze in het kleffe geel, zette het blad op de vloer, ging op het bed liggen, sloeg mijn armen om mijn lichaam heen en wachtte op de volgende hoestbui en meer bloed, veel meer bloed. Mijn handen beefden toen ik nattigheid van mijn lippen veegde.

Ik was doodsbang!

Niet bang zijn, zei ik tegen mezelf terwijl ik probeerde een akelige hoestbui te onderdrukken. Nog even en je ziet Nux. En Jack. En misschien zelfs Draak en Anastasia.

En mama!

Mama... ik verlangde opeens wanhopig naar mijn moeder.

‘Ik wou dat ik niet alleen was,’ fluisterde ik schor, met mijn gezicht tegen de harde, dunne matras gedrukt.

Ik hoorde de deur opengaan, maar draaide me niet om. Ik wilde niet de geschokte gezichtsuitdrukking van een onbekende zien. Ik kneep mijn ogen stijf dicht en probeerde me in te beelden dat ik op oma’s lavendelboerderij was en daar in mijn slaapkamer lag. Ik probeerde me voor te stellen dat de geur van eieren met spek uit haar keuken kwam en dat mijn gehoest gewoon een verkoudheid was waardoor ik niet naar school kon.

En het lukte! O, dank u, Nux! Ik zweer dat ik opeens de geuren rook die altijd om oma heen hingen: lavendel en veenreukgras. Dat

schonk me de moed om vlug, voordat mijn stem in bloed verdronk, te zeggen tegen de persoon die binnen was gekomen: ‘Het is oké. Dit is wat er soms met halfwassen gebeurt. Ga alsjeblieft weg en laat me alleen.’

‘Ach, Zoeybird, mijn lieve *u-we-tsi-a-ge-ya*, weet je nu nog niet dat ik jou nooit alleen zal laten?’